

Arrest

nr. 157 366 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Madagassische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, treedt op 1 juni 2013 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 12 januari 2014 komt verzoekster België binnen in het bezit van een nationaal paspoort en een visum type C.

Op 27 januari 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Belg.

Er wordt haar een bijlage 19ter afgeleverd.

Op 23 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest van de Raad nr. 134 876 van 10 december 2014 wordt dit beroep verworpen.

Op 7 januari 2015 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om binnen de drie maanden bijkomende documenten in te dienen.

Op 3 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.01.2015 werd ingediend door:

Naam: R.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Madagaskar

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden dit keer twee arbeidscontracten voorgelegd van werkgever V.H. en Co. De arbeidscontracten blijkt beiden van voor de aanvraag te dateren nl. van 30.08.2013 tot 28.02.2014 en van 1.03.2014 tot 30.05.2014. Aan de hand van deze verstreken arbeidsovereenkomsten kan niet worden vastgesteld welke de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn en kan dus niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is overbodig gezien niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat niet kan worden bepaald welke bestaansmiddelen heden voorhanden zijn. Derhalve is de oefening over welke bestaansmiddelen de Belg dan wel moet beschikken zodat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen krijgen, in deze overbodig.”

2. Over de ontvankelijkheid

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de vreemdelingenwet en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, wordt het belang dat de verzoekende partij meent te hebben bij het nogmaals vorderen van de schorsing onthouden. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst. Dienvolgens is de Raad dan ook de mening toegedaan dat de door verzoekende partij ingestelde vordering tot schorsing onontvankelijk is, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. Verzoekster voert een eerste argument aan gebaseerd op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, o.a. de artikelen 2 en 3 van de schending van de algemene principes van het recht en meer in het bijzonder diegene van een goede administratie die wil dat elke beslissing berust op rechtmatige en wettelijk aanvaardbare principes enerzijds en anderzijds het principe volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te besluiten in kennis van alle elementen van de zaak, de beoordelingsfout, en de tekortkomingen over de oorzaken en motieven, en de schending van het evenredigheidsprincipe en schending van artikel 08 van het Europees Verdrag voor het Behoud van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (aanvaard op 04/11/1950).

1. Wat betreft dat in eerste instantie verzoekster een eerste argument aanhaalt gebaseerd op de schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en het feit dat er in de omstreden beslissing een slechte beoordeling is van het geval van verzoekster en dat alle elementen van de zaak niet onderzocht werden; Tegenpartij bevestigt het bevel het grondgebied te verlaten dat zij aan verzoekster genotificeerd had en geeft eveneens het bevel aan de gemeente waar zij verblijft haar bijlage 20 niet te verlengen en nodigt haar tenslotte uit binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten. Zij is moeder van een Belgische . Hun kind M. G. H. is Belgisch. In dit geval is het een constante jurisprudentie dat geen enkel bevel het grondgebied te verlaten zou mogen genotificeerd worden aan verzoekster voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen heeft over de gegrondheid van deze aanvraag . Dit is duidelijk in haar ogen een uitzonderlijke omstandigheid die haar terugkeer naar haar land zou bemoeilijken. Tegenpartij wist eveneens dat verzoekster de moeder van een Belg is en dat een bevel het grondgebied te verlaten in dit geval niet gerechtvaardigd is op straffe van schending van artikel deze middel. En dat in dergelijk geval het een constante jurisprudentie is dat geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster mocht genotificeerd worden vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken uitspraak had gedaan over de gegrondheid van deze aanvraag tot regularisatie. Dat door dit feit tegenpartij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door de omstreden beslissing te nemen en door alle elementen van het dossier niet te onderzoeken. Overwegend dat een goede administratie een juiste kennis van de toestanden moet hebben vooraleer over te gaan tot het nemen van een beslissing. Dat het eveneens past dat de beslissingen zouden genomen worden rekening houdend met alle elementen van de zaak zowel op gebied van de feiten als juridisch vlak. Wat hier niet het geval was. Vermits deze aanvraag tot regularisatie alle kansen van slagen heeft, werd zij in onderhavig geval zelfs niet onderzocht; Dat door anders te handelen de administratie ontegensprekelijk een beoordelingsfout zou maken; Dat in dit geval de beoordelingsfout vanwege tegenpartij duidelijk is”.

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat dat zij als moeder van een Belgisch kind niet bevolen kon worden om het grondgebied te verlaten totdat er een beslissing over de gegrondheid werd genomen aangaande de aanvraag tot regularisatie. Zij stelt gehuwd te zijn met de heer M. M. L. E. en dat de gezinsband niet wordt betwist. De schade die voortvloeit uit de beslissing voor haar gezinsleven zou niet in beschouwing zijn genomen. Zij stelt dat haar gezinsleven enkel uitgeoefend kan worden in België omdat zij een kind heeft waarvan de vader een onbeperkte verblijfsvergunning heeft. De beslissing zou ertoe leiden dat het kind gedwongen wordt gescheiden te leven van één van zijn ouders. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft

: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt (...)

Verzoekster diende derhalve aan te tonen dat de Belgische onderdaan, de referentiepersoon, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de bestreden beslissing werd gesteld dat uit de twee reeds verstreken arbeidscontracten die werden voorgelegd niet kan worden afgeleid of aan de voorwaarden voldaan werd en er derhalve evenmin een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet eens in op de determinerende motieven van de bestreden beslissing, waardoor de verwerende partij hier evenmin verder dient op in te gaan. Verzoekster beperkt haar betoog tot artikel 8 EVRM en stelt dat de beslissing tot gevolg heeft dat haar kind van één van de ouders zal worden gescheiden, gelet op het verblijfsrecht van de vader van het kind. Waar zij betoogt dat dat zij als moeder van een Belgisch kind niet bevolen kon worden om het grondgebied te verlaten totdat er een beslissing over de gegrondheid werd genomen aangaande de aanvraag tot regularisatie, dient te worden opgemerkt dat zij een aanvraag indiende in functie van haar echtgenoot, waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt. Zij toont niet aan welke regularisatieaanvraag, die overigens geen schorsende werking heeft, hangende zou zijn. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft. De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007). Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij stelt enkel dat zij de vader van haar kind een verblijfsrecht heeft in België, doch toont hiermee niet aan dat zij haar niet zou kunnen volgen. Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM. Het enig middel is ongegrond".

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. Verzoekster stelt vooreerst dat haar geen bevel zou mogen worden betekend. Zij betoogt als volgt: *"Tegenpartij wist eveneens dat verzoekster de moeder van een Belg is en dat een bevel het grondgebied te verlaten in dit geval niet gerechtvaardigd is op straffe van schending van artikel deze middel. En dat in dergelijk geval het een constante jurisprudentie is dat geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster mocht genotificeerd worden vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken uitspraak had gedaan over de gegrondheid van deze aanvraag tot regularisatie"*.

Uit de feiten van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis of artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad neemt zodoende aan dat verzoekster met 'aanvraag tot regularisatie', haar aanvraag tot gezinshereniging in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelt.

De Raad wijst op artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied *'gedwongen mag worden uitgevoerd'*. Verzoekster heeft dan wel een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen, doch van een gedwongen uitvoering hiervan is vooralsnog geen sprake. De tenuitvoerlegging van het bevel is geschorst tijdens de beroepstermijn en voor de duur van huidig beroep. De kritiek van verzoekster mist dan ook feitelijke grondslag.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend."

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter".

Het bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts ten uitvoer worden gelegd nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak heeft gedaan over het beroep tegen de beslissing die een antwoord geeft op verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging, zodat verzoeksters grief in dit verband feitelijke grondslag mist.

Evenmin is aan de Raad jurisprudentie, noch een wetsartikel of andere regel bekend waaruit blijkt dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan een moeder met een Belgisch kind, omwille van dit gegeven op zich, onwettig of verboden zou zijn. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

3.1.6. Waar verzoekster betoogt dat de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is, daar de *“bestreden beslissing een slechte beoordeling is van het geval van verzoekster en dat alle elementen van de zaak niet onderzocht werden”*, geldt dat het betoog dat *“bestreden beslissing een slechte beoordeling is”*, zonder dat verzoekster uiteenzet waarom zij precies deze mening is toegedaan uiteraard niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Even zo daar waar verzoekster betoogt dat *“niet alle elementen van de zaak niet onderzocht werden”*, zonder dat zij daarbij aangeeft op welke elementen zij doelt of verduidelijkt welke elementen niet of foutief werden onderzocht, noch hoe deze elementen dan wel zouden onderzocht of geïnterpreteerd moeten worden.

3.1.7. De Raad merkt op dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift niet ingaat op de determinerende motieven van de bestreden beslissing, met name dat de verstreken arbeidscontracten geen bewijsstukken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon vormen en er heden dus geen bewijs van bestaansmiddelen voorligt. Deze motieven blijven zodoende onverkort geldig en draagkrachtig.

3.1.8. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekster weliswaar aanvoert dat zij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat zij met haar uiteenzetting niet aantoonst dat zij aan de voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Betreffende het middel over de schending van artikel 8 van het VERDRAG VOOR HET BEHOUD VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN. Artikel 8 van het EVRM beschikt als volgt: “Elke persoon heeft recht op het respect van zijn privé- en familieleven, van zijn woning en van zijn briefwisseling. 2. Er mag geen inmenging zijn van een openbare overheid in de uitoefening van dit recht voor zover deze inmenging voorzien is bij wet en dat zij een maatregel betreft die, in een democratische maatschappij, noodzakelijk is voor de nationale zekerheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid of van de moraal, of de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen”.

Wanneer een risico wordt aangehaald van schending van het recht op respect van het privé- en/of familieleven, onderzoekt de Raad eerst of er een privé- en/of familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er schade berokkend wordt door de omstreden akte. Wat de appreciatie betreft over het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven, moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik dat de omstreden akte genomen werd (cf. EDH 13 février 2001 Ezzoudhi/France, § 25; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiez/Autriche, § 34; Cour EDH 15 juillet 2003 Mopkran/France, § 21). De notie privé leven wordt niet bepaald door artikel 8 van het EVRM. Het Hof ERM legt er de nadruk op dat de notie “privé leven” een brede term is en dat het niet mogelijk noch noodzakelijk is er een uitvoerige definitie over te geven (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietzi/Allemagne, § 29). Men dient te herinneren aan de voorwaarden van de toepasbaarheid van artikel 8 door de Raad die voortvloeit uit het arrest van de RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN n° 56 204 van 17 februari 2011 in de zaak X/AG: “Wat het bestaan van een familieleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er kwestie is van een familie. Vervolgens moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band onder de leden van deze familie voldoende nauw is (cf. Cour EDH 12 juillet 2001 K. et T./Finlande, § 150).

Vervolgens moet de Raad onderzoeken of er inmenging is het familie- en/of privéleven. In dit opzicht dient men na te gaan of de vreemdeling voor de eerste maal de toelating gevraagd heeft of als het om een beslissing gaat die een einde stelt aan een verworven verblijf. Indien het een eerste toelating betreft, beschouwt het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat er geen inmenging is en dat er niet overgegaan wordt tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM. In dit geval beschouwt het Hof Europees Hof van de Rechten van de Mens niettegenstaande dat het past te onderzoeken of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privé- en/of familieleven te behouden en te ontplooiën (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Dit wordt verricht door de balans van de aanwezige belangen te maken. Indien er uit deze balans van de belangen dat de Staat gehouden is aan dergelijke positieve verplichting, is er schending van artikel 8 van het EVRM (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37). Indien het een beslissing betreft dat een einde maakt aan een verworven verblijf, aanvaardt het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat er inmenging is en dat de tweede paragraaf van artikel 8 van het ERVM in overweging dient genomen te worden. Het recht op respect van het privé en familieleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM is niet absoluut. Het mag inderdaad door de Staten beperkt worden binnen de limieten in voorgaande paragraaf aangehaald. Bijgevolg is de inmenging van de openbare overheid toegelaten voor zover zij bij wet voorzien is, dat zij door één of meerdere wettelijke doelstellingen aangehaald in de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM zou geïnspireerd zijn en dat zij noodzakelijk zou zijn in een democratische maatschappij om ze te bereiken. In dit laatste perspectief past het dat de overheid aantoon dat zij de zorg gehad heeft een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schade te vrijwaren. Inzake immigratie heeft het Europees Hof van de Rechten van de mens, in de twee aangehaalde hypothesen, er aan herinnerd dat bij diverse gelegenheden het ERVM, op zich, geen enkel recht waarborgde voor een vreemdeling om toegang te hebben tot een Staat of er op het grondgebied te verblijven indien hij geen staatsburger is (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). Artikel 8 van het EVRM mag zich niet langer interpreteren als, voor een Staat, de algemene verplichting te hebben om de keuze, van de vreemdelingen, om de gemeenschappelijke residentie van hun land te eerbiedigen en de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te laten (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). Krachtens een principieel van internationaal gevestigd recht, behoort het inderdaad aan een Staat de openbare orde te verzekeren, in het bijzonder in de uitoefening van haar recht om de toegang en het verblijf van niet nationale te controleren (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kanii Mitunga/Belgique, § 81; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/belgique, § 43; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni § 67). De Staat is bijgevolg gemachtigd om de voorwaarden van dit doel te bepalen.

Rekening houdend met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, alsook deze van de andere beschikkingen van het Verdrag, behoren tot de waarborg en niet tot de eenvoudige goede wil of praktische schikkingen (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique), § 83), enerzijds, en van het feit dat dit artikel prevaleert op de beschikkingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029) anderzijds, het behoort dat de administratieve overheid, vooraleer een beslissing te nemen, over te gaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, behoort het haar in de eerste plaats, op voldoende precieze wijze vast te stellen, rekening houdend met de omstandigheden van de rechtszaak, over het bestaan van het privé- en familieleven dat zij aanhaalt, alsook de wijze waarop de omstreden beslissing haar schade toebrengt. Dit houdt in dat de inmenging zou gebaseerd zijn op een absolute sociale noodzaak en onder andere evenredig zou zijn met de wettelijke gestelde doelstellingen, het behoort aan de overheid aan te tonen dat zij zich zorgen gemaakt heeft om een juist evenwicht te vrijwaren tussen het beoogde doel en de ernst van de schade aan de rechten van verzoekster. In dit opzicht dient vooreerst het bestaan van een familieleven of –band te bepalen. Overwegend dat verzoekster gehuwd is met M. M. L. E. die Belgische burger is werd haar verzoekschrift met dit motief ontvangen; Dat tegenpartij deze band, die duidelijk uit het administratief dossier blijkt, niet betwist; Dat verzoekster met haar echtgenoot en hun kind op hetzelfde adres leeft. Dat de verbintenis tussen verzoekster en haar echtgenoot een familie vormt en dat de persoonlijk band tussen beiden voldoende nauwsluitend is; Dat er uit voortvloeit dat de omgeving van verzoekster ten opzichte van haar kind en de relatie die zij voor het ogenblik met haar echtgenoot onderhoudt, verwijst naar de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM. Dat bijgevolg de familiale band zeker is; Betreffende de evenredigheid van de inmenging van de Staat ten opzichte van het respect van het familieleven Er dient aan herinnerd te worden dat de administratieve overheid, alvorens haar beslissing te nemen, dient over te gaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de rechtszaak in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou

moeten hebben. Dat verzoekster met haar echtgenoot een band heeft die beschermd is door artikel 08 van het EVRM sinds 08/07/2010: Anderzijds kon tegenpartij een andere maatregel treffen en verzoekster van haar echtgenoot kon scheiden. Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat “een raadzame administratieve regel vereist dat de overheid de evenredigheid tussen, enerzijds, het doel en de uitwerking van de administratieve stappen beoordeelt voorgeschreven door artikel 2 van de beschikking, en anderzijds de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid van het individueel geval en de bezwaren inherent aan haar vervulling, speciaal de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familielevens zou blootgesteld zijn indien zij er zich niet zouden aan onderwerpen” (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p. 29 et sv.; CE n° 61.972 du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 1998, n°97, p.5); Dat uit de balans van deze belangen voortvloeit dat de Staat door dergelijke positieve verplichting gehouden is, er schending is van artikel 8 van het EVRM (cf Cour EDH 17 octobre 1986, Res/Royaume-Uni, § 37). Uit de motieven van de beslissing blijkt niet dat tegenpartij vooraf de persoonlijke en familie situatie van verzoekster in overweging zou genomen hebben, noch in haar principe noch evenredig de schade in overweging genomen heeft die zij berokkent aan het privé- en familielevens van verzoekster en haar echtgenoot; Bijgevolg zal de omstreden akte tegenpartij beroven van haar recht op persoonlijke en affectieve relaties voor onbepaalde duur met haar echtgenoot uit te oefenen; Bovendien beschermt artikel 08 van het EVRM niet alleen het recht op familielevens, maar eveneens en vooral het recht op respect van het privélevens. De jurisprudentie van de Europese Commissie van de Rechten van de Mens de beslissing genomen dat dit artikel 08 eveneens het recht op respect van het privélevens inhoudt evenals het recht om relaties vast te leggen en te onderhouden met andere personen onder andere op affectief en zelfs professioneel vlak voor de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (Commission Européenne des Droits de l'Homme, req. 6825/74, xc. Irlande, déc. du 18/5/76, D.R. 5, p.89, cité par CARLIER J.Y.R.T.D.H., 1993, p. 445 et s., C.E.D.H., rapp. D.R. 10, pp. 100 ss, ici § 55, p. 137/81, décision du 03 mai 1983, DR, p. 220). Eigenlijk omvat het privélevens van het individu het recht om relaties met zijn gelijken aan te knopen en te ontwikkelen (C.E.D.H.16.2.00, Affaire Amann c/Suisse). Het is in dit opzicht dat men adequaat dit gezin gevormd door verzoekster en haar echtgenoot zal moeten situeren (Voy.notamment Arrêt MARCKX du 13 juin 1979, série A, n° 31, p. 14 et svt.§31, Arrêt Johnson et autres du 18 décembre 1986, série A, n° 112, p. 25). Bovendien moet het belang van een minderjarig kind geëerbiedigd worden, zelfs indien het niet het voorwerp van een administratieve of juridische beslissing was in de mate dat hij rechtstreeks kan benadeeld worden door een beslissing die de scheiding van zijn ouders veroorzaakt. Het betreft een algemeen rechtsprincipe, herbevestigd door de artikelen 22bis van de grondwet en 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, dat zelfs indien het niet rechtstreeks van toepassing is, de Staat verplicht het superieur belang van het kind in overweging te nemen. Bijgevolg moet een beslissing van weigering van verblijf beoordeeld worden krachtens artikel 11 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 4, § 1e van de Europese Richtlijn 2003/86/CE, met respect voor de superieure normen en internationale verplichtingen door België ondertekend. Inderdaad, het recht op respect van het familielevens n het superieur belang van het kind moeten “in overweging genomen worden bij de beoordeling van de voorwaarden voor verblijfsvergunning” op straffe van schending van voornoemde internationale normen alsook “de algemene principes herinnerd in de artikelen 22, 22bis van de Grondwet en het algemeen principe het superieur belang van het kind te eerbiedigen” Bovendien kan het familielevens van verzoekster enkel in België uitgeoefend worden omdat zij een kind heeft waarvan de vader een onbeperkte verblijfsvergunning heeft. Door deze beslissing te nemen dwingt tegenpartij dit kind gescheiden te leven van één van zijn ouders terwijl dit schade zal berokkenen aan zijn superieur belang en een impact zal hebben op zijn psychische gezondheid. Het kind heeft nodig dagelijks bij zijn beide ouders te leven en regelmatig te ontmoeten om zich ontplooien en dat het om deze reden is dat de wetgever, in geval van scheiding, het systeem van alternatieve evenredige huisvesting bevoorrecht. Inderdaad, niet alleen om de hoger vermelde redenen, maar ook om reden van de afwezigheid van risico voor onze openbare orde of onze nationale veiligheid door hun aanwezigheid, zou deze inmenging moeilijk te rechtvaardigen zijn “door een dwingende sociale noodzaak”. Uit wat vooraf gaat vloeit voort dat de maatregel door tegenpartij genomen niet evenredig is. In ieder geval is deze motivering niet ernstig; Dat artikel 08 van het EVRM geschonden is en de nietigverklaring van de omstreden beslissing zou moeten teweegbrengen”.

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.4. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster een gezinsleven onderhoudt met haar Belgische echtgenoot en hun minderjarig kind. Het gezinsleven wordt niet betwist.

3.2.5. Waar verzoekster verwijst naar dit gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en naar een privéleven, dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven of het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het namelijk om een eerste toelating. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.2.6. Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu stelt verzoekster in het middel "Bovendien kan het familieleven van verzoekster enkel in België uitgeoefend worden omdat zij een kind heeft waarvan de vader een onbeperkte verblijfsvergunning heeft. Door deze beslissing te nemen dwingt tegenpartij dit kind gescheiden te leven van één van zijn ouders terwijl dit schade zal berokkenen aan zijn superieur belang en een impact zal hebben op zijn psychische gezondheid. Het kind heeft nodig dagelijks bij zijn beide ouders te leven en regelmatig te ontmoeten om zich ontplooien en dat het om deze reden is dat de wetgever, in geval van scheiding, het systeem van alternatieve evenredige huisvesting bevoorrecht". De omstandigheid dat de echtgenoot en het kind van verzoekster de Belgische nationaliteit hebben, brengt niet automatisch mee dat het

gezinsleven van verzoekster niet in haar land van herkomst of elders kan worden verdergezet. Verzoekster blijft in gebreke om enige concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van een familiaal of privéleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing van 3 juli 2015 niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een familieleven met haar echtgenoot en kind kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er zijn geen hinderpalen voorhanden die een (tijdelijke) terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om aldaar een reguliere aanvraag in te dienen verhinderen.

3.2.8. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op de verwerende partij enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten, blijkt voorts ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan de verwerende partij en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.2.9. In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking *supra* van het tweede middel.

3.2.10. De Raad wijst erop dat noch artikel 22*bis* van de Grondwet noch artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waarin wordt verwezen naar het recht op ontwikkeling van het kind, op zichzelf volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze bepalingen zijn immers geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze bepalingen daarom niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Artikel 22*bis* van de Grondwet, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van de in de vreemdelingenwet voorziene procedureregels zou uitsluiten.

3.2.11. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 11 van de vreemdelingenwet en artikel 4, § 1e van de Europese Richtlijn 2003/86/CE aanvoert, dient de Raad er op te wijzen dat verzoekster geen verdere toelichting verschaft over hoe de bestreden beslissing deze artikelen dan wel precies zou schenden. Verzoeksters loutere algemene stelling dat de bestreden beslissing niet met inachtneming van deze bepalingen zou genomen, volstaat hier toe niet. Om die reden is dit onderdeel van het tweede middel dan ook onontvankelijk, naar vaste rechtspraak van de Raad van State.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET